

«خجالت نکش ۱» از بازیگران چهره به معنی امروزی بهره نبرد اما توانست خیلی زود در بین مردم جا باز کند و فکر می‌کنم برای دو هم این اتفاق بیفتد. به هر حال، من با این فیلم زندگی کردم و مطمئنم مردم هم آن را دوست خواهند داشت.

اگر ممکن است درباره اکران این فیلم در سایر شهرستان‌ها هم توضیح دهید و این که اصولاً در این زمینه با چه مشکلاتی مواجه بوده‌اید؟

خیلی در جریان این مسائل نیستم و تهیه‌کننده و پخش‌کننده بهتر می‌دانند. ولی همین الان، فیلم در شهرستان‌ها در حال اکران است و مردم از آن استقبال کرده‌اند. هر چند فیلم ما مانند فیلم‌های دیگر پرتبلیغات نبوده است. یکی از مشکلاتی که از روز اول اکران گریبان ما را گرفت، حذف ماز سامانه سینماتیکت بوده است که به ما آسیب زد. دلیلش هم رقابت ناسالم بین پلتفرم‌هاست که برای خودش جنجالی شده و در فروش فیلم‌ها تاثیر گذاشته است. با همه این‌ها، فروش ما قابل قبول بوده، به طوری که در پنج روز اول اکران ۹ میلیارد فروش داشته‌ایم. این نشان می‌دهد که مردم این نوع بیان را دوست دارند، یعنی کم‌دی که با قاصه همراه است. ما هم از اکران راضی هستیم. البته اگر امکانات دیگری در اختیار داشتیم، مطمئناً فروش فیلم دو برابر می‌شد ولی بعضی، در این مسیر سنگ‌اندازی می‌کنند.

امروز مشکلات اقتصادی و معیشتی باعث شده تا مردم بیش از هر زمان دیگر به سمت فیلم‌های کم‌دی گرایش داشته باشند و ساعتی چالش‌های اقتصادی زندگی خود را فراموش کنند، سالن‌های پر فیلم‌های کم‌دی، همیشه هم نشانگر معدل قبولی برای یک فیلم نیست، بلکه نشان می‌دهد مخاطب پذیرش اثر جدی و شاید تلخ را ندارد، به همین خاطر به سمت فیلم کم‌دی روی می‌آورد، البته منظورم از طرح این سوال اشاره به فیلم خاصی نیست و به طور کلی اشاره کردم، دیدگاه شما نسبت به این مسئله چیست؟

من این نکته را درک می‌کنم که امروز قشر وسیعی از مردم به سختی زندگی را می‌گذرانند و بعضی از آنها حتی به نان شب هم محتاجند. ولی همین قشر احساس می‌کنند که با تماشای این فیلم‌ها به تفریح و فضای متفاوتی احتیاج دارند. حتی اطمینان دارم جاهایی، از مخارج خود می‌زنند تا به سینما بیایند. طبعاً اگر ثبات اقتصادی داشتیم، فروش تمام فیلم‌ها نه تنها کم‌دی که سایر ژانرها هم بیشتر می‌شد. در سوال قبلی شما اشاره کردم که از میزان فروش فعلی فیلم راضی‌ام، اما از آن طرف هم احساس می‌کنم این فروش می‌توانست خیلی بهتر هم باشد. الان در بعضی از شهرستان‌ها اصلاً سینما وجود ندارد یا اگر هست سالن‌های استاندارد نیستند. می‌خواهم بگویم، تنوع امکان نمایش برای مردم کم است و وقتی تمام این عوامل را کنار هم قرار می‌دهیم می‌بینیم، همین قدر که مردم به سمت سینما می‌آیند، این یعنی سینما هنوز زنده است و نفس می‌کشد. امیدوارم بتوانیم به ثبات اقتصادی برسیم و سینما هم در سبب زندگی مردم جایگاه بهتری پیدا کند.

به تغییر مسیر فکر می‌کنید، این که در ژانری غیر از کم‌دی هم فیلم بسازید؟

بله، مسلماً به این مسئله فکر می‌کنم. چون لحن و زبانی که در فیلمسازی پیدا کرده‌ام را دوست دارم. البته وقتی یک فیلمنامه جدی می‌نویسم هم رگه‌های طنز آلود دارد. مطمئنم اگر بخواهم روزی یک حماسه تاریخی را بنویسم احتمالاً به شکل کم‌دی خواهیم نوشت. به هر حال، در فکر ساخت یک فیلم غیر کم‌دی هستیم، فقط برای این که این نکته را اثبات کنم که می‌شود فیلم غیر کم‌دی جذاب هم برای مردم ساخت.

این روزها اغلب فیلمسازان از سکوی کانال‌های ماهواره‌ای برای تبلیغات فیلم‌های خود استفاده می‌کنند و شما هم از این قاعده مستثنی نبوده‌اید، به نظر شما این مسئله یک حسن است یا عیب؟

مسئله عیب است، فراموش نکنید وقتی رسانه رسمی مثل صداوسیما عملاً نسبت به تبلیغات فیلم‌های روی پرده بی‌توجه است فیلمساز چاره‌ای ندارد جز این که دست به دامن چنین روش‌هایی شود. کما این که من هم ناچاراً به این سمت کشیده شده‌ام ولی قطعاً دوست دارم فیلم در رسانه‌های داخلی تبلیغ شود. وقتی شرایط این مسئله در صداوسیما مهیا نیست چه باید کرد؟ واقعیت این است که خروجی این دستگاه عریض و طویل تاثیر چندانی روی مردم ندارد تا من فیلمساز رغبت کرده و فیلم خود را در تلویزیون تبلیغ کنم. راه حل این مسئله هم در این است که تلویزیون بگردد و مخاطب خود را پیدا کند و شرایطی را فراهم کند تا فیلمسازان، فیلم‌های خود را در فضای تلویزیون تبلیغ کنند.

مردم تا کی شهر ببینند؟ بنابراین کار را در محیط جدید کلید زدیم. خوشبختانه فیلمبرداری در فصل پاییز شروع شد و ما عجله داشتیم که از رنگ‌های پاییزی در کادرهایی که می‌بستیم استفاده کنیم. همه این‌ها باعث شد تا بیننده فضای متفاوتی را در فیلم ببیند و این مشخصه، فیلم را از فیلم دیگر همکارانم متمایز کند.

اما واقعا با «خجالت نکش ۲» چه می‌خواستید بگویید؟

بخشی از آن اشاره به مضامینی مثل وفاداری دارد و بخش دیگر تاثیر رسانه‌های دیجیتال که در حال حاضر در زندگی مردم نقش دارد و می‌تواند نقش خوبی هم نداشته باشد، در واقع به نقد این فضا پرداختم. به طور کلی محیط جامعه را از این نظر مورد شوخی و نقد قرار دادیم و این را دوست داشتم.

وقتی قرار است به ساخت فیلم بپردازید چقدر نیاز سنجی می‌کنید، به خصوص این که طنز آینه معضلات اجتماعی هم هست و ما این مولفه را در کار شما دیدیم.

من اصولاً چه در حیطه طنز و یا جدی؛ دوست دارم فیلمی که می‌سازم حرفی برای گفتن داشته باشد و چیزهایی را دستمایه شوخی قرار دهم که در جامعه حضور دارند و دیده می‌شوند؛ این از ویژگی‌های فیلمسازی من است که نمی‌خواهم فقط یک قصه را روایت کنم و مخاطب را بخندانم، بلکه می‌خواهم با چیزی شوخی کنم که مردم آن را می‌شناسند. تقریباً می‌توانم بگویم که در تمام کارهایی که نوشته و ساخته‌ام این عادت وجود دارد.

معمولاً در برخی موارد، نسخه‌های خارجی فیلم یا سریال‌هایی که قابلیت ادامه‌دار شدن را دارند هستند می‌بینیم که ورژن اول بهتر از دو، سه و... آن است، نگران نبودید که «خجالت نکش ۲» با توجه به اقبال زیاد مردم نسبت به قسمت اول آن مورد توجه واقع نشود؟

نگران منتقدین به معنی خاص نبودم، اما نگران منتقدین به معنی عام یعنی مردم هستیم. ضمن این که حتماً با علم به این قضیه وارد ساخت چنین فیلمی شدم. البته در طول تاریخ سینما فیلم‌هایی مثل «ترمیناتور» هم بوده است که قسمت‌های بعد آن بیشتر مورد استقبال واقع شده است.

با فیلمی مثل «سریع و خشن» که تا قسمت یازدهم آن هم ساخته شده است.

بله خیلی از فیلم‌ها در این ارتباط بوده‌اند که از قسمت یک هم بهتر شده‌اند، پس این مسئله قاعده قطعی ندارد. در عین حال، فضای «خجالت نکش ۲» در اول آن هم دیده می‌شود. با وجود آن که

به قصه پردازی علاقه دارم، حالا ممکن است طی قصه هم مخاطب را بخندانم، ولی وقتی اراده می‌کنم که فیلمنامه‌ای را بنویسم، به خودم می‌گویم باید قبل از خندانند مردم، این فیلم قصه‌ای داشته باشد تا اگر مخاطب نخندید، لاف‌لاقی قصه را دنبال کند

با این حال، ضرورت ساخت قسمت دو این فیلم چه بوده است؟

چون مردم «خجالت نکش ۱» را به شکل عجیبی دوست داشتند. این مسئله باعث شد تا قسمت دوم آن را در همان اتمسفر و فضا بسازم. البته چهار سال طول کشید تا به قصه خوبی برای ساخت قسمت دوم این فیلم برسم. همه عجله داشتند تا این فیلم زودتر ساخته شود ولی من عجله‌ای نداشتم، چون احساس می‌کردم باید به سبب مناسبی برسم تا بتوانم قصه‌ای که می‌خواهم را دستمایه ساخت این فیلم قرار دهم. خوشبختانه از ساخت این فیلم راضی هستم. قسمت دوم این فیلم، به لحاظ دکوپاژ، صحنه، بازی‌ها و کارگردانی از «خجالت نکش ۱» هم بهتر شده است. اطمینان دارم به مرور زمان، این فیلم هم مانند قسمت یک جا می‌افتد و مردم آن را بیشتر دوست خواهند داشت. به خصوص این که بعد از پایان اکران، سریال هشت قسمتی «خجالت نکش» هم از شبکه خانگی پخش خواهد شد. از اول هم بنا بود تا این فیلمنامه تبدیل به سریال شود، نه یک کار سینمایی. ولی به تدریج که جلورفتیم حس کردیم می‌شود ورژن سینمایی‌اش هم ساخته شود. در همه جای دنیا، اول سریال ساخته می‌شود و بعد، از دل آن یک ورژن سینمایی را بیرون می‌کشند، اما ما برعکس عمل کردیم. این شرایط تولید برایم دلنشین بود و با عشق این کار را کردم و از حاصل فیلم راضی‌ام.

در هر دو فیلم «خجالت نکش» شاهد روایت داستان در فضای بومی روستا هستیم، به خصوص در خجالت نکش دو که لوکیشن‌های پاییزی هم برای مخاطب چشم‌نواز بوده است، چطور شد که تصمیم گرفتید فیلم را در قالب روستایی بسازید؟

می‌توانم بگویم غیرارادی وارد این بحث شدیم. قصه «خجالت نکش ۱» در روستا اتفاق افتاد و وقتی این ایده به ذهنم رسید می‌دانستم که کار خطرناکی است، چون یک عده معتقد بودند که کارهای روستایی نمی‌گیرد. البته من موافق چنین طرز فکری نبودم، چون بعد از انقلاب کارهای خوبی در این فضا ساخته شد و توانست با اقبال مخاطبان مواجه شود، نمونه آن «پایتخت» بوده است. اما بعد به این فکر کردم که خوب است یک فضای متفاوت نمایش داده شود.